TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2013. gada 3. oktobrī*

Direktīva 1999/44/EK — Patērētāja tiesības preces neatbilstības gadījumā — Šīs neatbilstības nenozīmīgais raksturs — Līguma atcelšanas izslēgšana — Valsts tiesas kompetence

Lieta C-32/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Juzgado de Primera Instancia nº2 de Badajoz* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 13. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 23. janvārī, tiesvedībā

Soledad Duarte Hueros

pret

Autociba SA,

Automóviles Citroën España SA.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 24. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *S. Duarte Hueros* vārdā – *J. Menaya Nieto-Aliseda*, *abogado*,

— *Autociba SA* vārdā – *M. Ramiro Gutiérrez* un *L. T. Corchero Romero*, *abogados*,

— Spānijas valdības vārdā – *S. Centeno Huerta*, pārstāve,

— Vācijas valdības vārdā – *F. Wannek*, pārstāve,

— Francijas valdības vārdā – *G. de Bergues* un *S. Menez*, pārstāvji,

— Ungārijas valdības vārdā – *Z. Fehér*, kā arī *K. Szíjjártó* un *Z. Biró-Tóth*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

— Polijas valdības vārdā – *M. Szpunar* un *B. Majczyna*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Baquero Cruz* un *M. van Beek*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2013. gada 28. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīvas 1999/44/EK par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV L 171, 12. lpp.) interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *S. Duarte Hueros*, no vienas puses, un *Autociba SA* (turpmāk tekstā – "*Autociba*") un *Automóviles Citroën España SA*, no otras puses, par *S. Duarte Hueros* lūgumu atcelt transportlīdzekļa pārdošanas līgumu tā neatbilstības šim līgumam dēļ.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas1999/44 preambulas 1. apsvērumā ir noteikts:

"tā kā [EKL] 153. panta 1. un 3. punkts nosaka, ka Kopienai ar pasākumiem, ko tā paredz, ievērojot [EKL] 95. pantu, būtu jāveicina augsta patērētāju tiesību aizsardzības līmeņa panākšana".

4 Šīs pašas direktīvas 1. panta 1. punkta redakcija ir šāda:

"Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, lai nodrošinātu vienādu patērētāju tiesību aizsardzības minimālo līmeni iekšējā tirgū."

5 Minētās direktīvas 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Pārdevējam ir jāpiegādā patērētājam tādas preces, kas atbilst pārdošanas līgumam."

6 Direktīvas 1999/44 3. pants ar virsrakstu "Patērētāju tiesības" ir izteikts šādi:

"1. Pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkuru preču piegādes brīdī esošu neatbilstību.

2. Neatbilstības gadījumā patērētājs ir tiesīgs prasīt, lai saskaņā ar 3. punktu preces bez maksas padarītu atbilstīgas, salabojot vai nomainot tās, vai arī saskaņā ar 5. un 6. punktu ir tiesīgs saņemt attiecīgu cenas samazinājumu vai atcelt līgumu.

3. Pirmkārt patērētājs var prasīt, lai pārdevējs salabo preces, vai arī viņš var prasīt, lai pārdevējs tās nomaina, abos gadījumos bez maksas, ja vien tas nav neiespējami vai nesamērīgi.

[..]

5. Patērētājs var pieprasīt attiecīgu cenas samazinājumu vai atcelt līgumu:

— ja patērētājs nav tiesīgs ne uz preču labošanu, ne nomaiņu, vai

— ja pārdevējs nav izmantojis zaudējumu atlīdzināšanas līdzekli pieņemamā laikā, vai

— ja pārdevējs nav izmantojis zaudējumu atlīdzināšanas līdzekli, nesagādājot ievērojamas neērtības patērētājam.

6. Patērētājs nav tiesīgs atcelt līgumu, ja neatbilstība ir nenozīmīga."

7 Minētās direktīvas 8. panta 2. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis var pieņemt vai saglabāt visstingrākos [EK līgumam] atbilstīgus noteikumus jomā, uz ko attiecas šī direktīva, lai nodrošinātu augstāku patērētāju tiesību aizsardzības līmeni."

8 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 11. panta 1. punkta pirmajai daļai:

"Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai [..] izpildītu šīs direktīvas prasības. [..]"

Spānijas tiesības

9 Direktīva 1999/44 Spānijā ir transponēta ar 2003. gada 10. jūlija Likumu 23/2003 par garantijām patēriņa preču pārdošanā (*Ley* 23/2003 de Garantías en la Venta de Bienes de Consumo) (2003. gada 11. jūlija *BOE* Nr. 165, 27160. lpp.; turpmāk tekstā – "Likums 23/2003") tā redakcijā, kas bija spēkā pamatlietas faktisko apstākļu rašanās laikā.

10 Saskaņā ar Likuma 23/2003 4. panta pirmo daļu:

"Pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkuru preču piegādes brīdī esošu neatbilstību. Patērētājam ir atzītas tiesības prasīt preces salabošanu, tās nomaiņu, cenas samazinājumu un līguma atcelšanu atbilstoši šajā likumā paredzētajiem nosacījumiem."

11 Minētā likuma 5. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Gadījumā, ja prece neatbilst līgumam, patērētājs drīkst izvēlēties prasīt preci vai nu salabot, vai nomainīt, ja vien kāda no šīm izvēles iespējām neizrādās esam neiespējama vai nesamērīga. Līdzko patērētājs paziņo pārdevējam par savu izvēli, abām līgumslēdzējpusēm tā ir jāievēro. Šis patērētāja lēmums neietekmē nākamajā pantā noteikto, ja ar labošanu vai nomaiņu neizdodas preci padarīt atbilstīgu līgumam."

12 Šī paša līguma 7. pantā ir noteikts šādi:

"Pēc patērētāja izvēles cena ir samazināma vai līgums ir atceļams, ja patērētājs nav varējis prasīt salabošanu vai nomaiņu un gadījumos, kad tās nav veiktas saprātīgā laikā vai nesagādājot patērētājam lielas neērtības. Līgums nav atceļams, ja neatbilstība ir nenozīmīga."

13 Civilprocesa likuma (*Ley de Enjuiciamiento Civil*) 216. pantā ir noteikts:

"Civillietu tiesas lietas izspriež, ņemot vērā lietas dalībnieku norādītos faktus, sniegtos pierādījumus un izvirzītos prasījumus, ja vien īpašos gadījumos likumā nav noteikts citādi."

14 Civilprocesa likuma 218. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Tiesu nolēmumiem jābūt skaidriem un precīziem un jāatbilst lietas dalībnieku tiesvedības gaitā savlaicīgi izvirzītajiem lūgumiem un citiem prasījumiem. Tajos jābūt ietvertiem nepieciešamajiem paziņojumiem, jāatzīst atbildētājs par atbildīgu vai jāattaisno tas un jābūt izskatītiem visiem strīdīgajiem jautājumiem, kas ir bijuši strīda priekšmets.

Tiesa, neatkāpjoties no prasības celšanas pamatojuma ar tādu faktisku vai tiesību elementu akceptēšanu, kas atšķiras no lietas dalībnieku norādītajiem, pieņem nolēmumu saskaņā ar lietā piemērojamajām tiesību normām, pat ja lietas dalībnieki nav tās pareizi citējuši vai norādījuši."

15 Civilprocesa likuma 400. pantā ir precizēts:

"1. Ja prasībā lūgtais var tikt pamatots ar dažādiem faktiskajiem apstākļiem vai tiesiskajiem pamatojumiem, prasības pieteikumā jānorāda visi tie, par kuriem ir zināms vai uz kuriem var atsaukties tā iesniegšanas laikā, un nav pieļaujams paturēt tiesības uz tiem atsaukties kādā citā vēlākā tiesvedībā.

[..]

2. Saskaņā ar iepriekšējā punkta noteikumiem *lis pendens* un *res judicata* mērķiem par strīdā norādītiem uzskata tos pašus faktiskos apstākļus un tiesiskos pamatojumus, kas izvirzīti kādā citā agrākā tiesvedībā, ja uz tiem tajā būtu bijis varēts norādīt."

16 Civilprocesa likuma 412. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Tiklīdz pieteikumā, iebildumu rakstā un attiecīgā gadījumā – pretprasībā ir noteikts tiesvedības priekšmets, lietas dalībnieki to vairs nevar grozīt."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

17 2004. gada jūlijā *S. Duarte Hueros* iegādājās no *Autociba* automašīnu, kas bija aprīkota ar atbīdāmu jumtu. Tā paša gada augustā, pēc tam, kad pircēja bija samaksājusi par šo transportlīdzekli summu EUR 14 320 apmērā, *Autociba* piegādāja to pircējai.

18 Tā kā lietus laikā caur transportlīdzekļa jumtu iesūcās ūdens, *S. Duarte Hueros* nogādāja attiecīgo transportlīdzekli *Autociba*. Lai gan bija vairāki labošanas mēģinājumi, tie nebija sekmīgi, un līdz ar to *S. Duarte Hueros* lūdza nomainīt attiecīgo transportlīdzekli ar jaunu.

19 Pēc *Autociba* atteikuma veikt šo nomaiņu *S. Duarte Hueros* vērsās *Juzgado de Primera Instancia nº2 de Badajoz*, lūdzot atcelt pārdošanas līgumu un piespriest *Autociba* un *Citroën España SA* kā transportlīdzekļa ražotājam solidāri atmaksāt tā pirkuma cenu.

20 *Juzgado de Primera Instancia nº2 de Badajoz* tomēr norāda, ka, tā kā neatbilstība, kas ir tajā izskatāmās lietas pamatā, ir nenozīmīga, atbilstoši Direktīvas 1999/44 3. panta 6. punktam pārdošanas līgums nevar tikt atcelts.

21 Šajā ziņā, kaut arī *S. Duarte Hueros* būtu tiesības uz pirkuma cenas samazinājumu, pamatojoties uz minētās direktīvas 3. panta 5. punktu, iesniedzējtiesa tomēr secina, ka šāds risinājums nav pieļaujams iekšējo procesuālo tiesību normu, tostarp Civilprocesa likuma 218. panta 1. punkta, dēļ, kurš attiecas uz konsekvences starp lietas dalībnieku prasījumiem un tiesas nolēmumiem principu, jo patērētājs nav izteicis šādu lūgumu nedz kā galveno prasījumu, nedz arī pakārtoti.

22 Turklāt, tā kā *S. Duarte Hueros* bija iespēja – kaut vai tikai pakārtoti – prasīt šādu cenas samazinājumu pamatlietā, vēlākā tiesvedībā šāds prasījums nebūtu pieļaujams, jo Spānijas tiesībās *res judicata* princips attiecas uz visām pretenzijām, kuras varēja tikt formulētas jau iepriekšējā tiesvedībā.

23 Šajos apstākļos, pastāvot šaubām par Spānijas tiesību aktu atbilstību no Direktīvas 1999/44 izrietošajiem principiem, *Juzgado de Primera Instancia nº2 de Badajoz* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai tiesa drīkst pēc savas ierosmes patērētāja labā piespriest attiecīgu cenas samazinājumu gadījumā, ja patērētājs, nepanācis, ka prece tiek padarīta atbilstīga – jo, lai arī to vairākkārt lūgts salabot, tas nav izdarīts –, tiesā prasa tikai un vienīgi atcelt līgumu, bet tas nav atceļams tāpēc, ka neatbilstība ir nenozīmīga?"

Par prejudiciālo jautājumu

24 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 1999/44 pieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā, kurā gadījumā, ja patērētājs, kuram ir tiesības uz attiecīgu pārdošanas līgumā noteiktās preces cenas samazinājumu, tiesā ir prasījis vienīgi šī līguma atcelšanu, bet to nav iespējams panākt šīs preces neatbilstības nenozīmīgā rakstura dēļ, valsts tiesai, kura izskata lietu, nav ļauts pašai pēc savas ierosmes piešķirt šādu samazinājumu, kaut arī minētajam patērētājam nav tiesību nedz precizēt savu sākotnējo prasību, nedz arī celt jaunu prasību šajā nolūkā.

25 Šajā ziņā ir jāatceras, ka Direktīvas 1999/44 mērķis, kā tas ir norādīts tās preambulas 1. apsvērumā, ir nodrošināt augstu patērētāju tiesību aizsardzības līmeni (2008. gada 17. aprīļa spriedums lietā C-404/06 *Quelle*, Krājums, I-2685. lpp., 36. punkts).

26 It īpaši Direktīvas 1999/44 2. panta 1. punktā ir paredzēts pārdevēja pienākums piegādāt patērētājam tādas preces, kas atbilst pārdošanas līgumam.

27 Šajā ziņā saskaņā ar minētās direktīvas 3. panta 1. punkta noteikumiem pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkuru preču piegādes brīdī esošu neatbilstību (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Quelle*, 26. punkts, kā arī 2011. gada 16. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-65/09 un C-87/09 *Gebr. Weber* un *Putz*, Krājums, I-5257. lpp., 43. punkts).

28 Minētā 3. panta 2. punktā ir uzskaitītas patērētāja tiesības, kuras tas var īstenot attiecībā pret pārdevēju piegādātās preces neatbilstības gadījumā. Pirmkārt, saskaņā ar šā panta 3. punktu patērētājs ir tiesīgs prasīt, lai prece tiktu padarīta atbilstīga. Ja šo atbilstību nav iespējams panākt, patērētājs saskaņā ar šā paša panta 5. punktu, otrkārt, var pieprasīt cenas samazinājumu vai līguma atcelšanu (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Quelle*, 27. punkts, kā arī apvienotajās lietās *Gebr. Weber* un *Putz*, 44. punkts). Tomēr, kā izriet no šī 3. panta 6. punkta, ja piegādātās preces neatbilstība ir nenozīmīga, patērētājs nav tiesīgs prasīt šādu līguma atcelšanu, un šajā gadījumā viņam ir vienīgi tiesības prasīt attiecīgu konkrētās preces pirkuma cenas samazinājumu.

29 Šajā ziņā, kā savu secinājumu 41. punktā būtībā ir norādījusi ģenerāladvokāte, ir jāprecizē, ka minētajā 3. pantā nav ietverti noteikumi, atbilstoši kuriem valsts tiesai tādos apstākļos kā pamatlietā būtu pašai pēc savas ierosmes jāpiešķir patērētājam attiecīgs konkrētās preces pirkuma cenas samazinājums.

30 Direktīvas 1999/44 3. pantā, lasot to kopā ar tās 11. panta 1. punktu, būtībā ir paredzēts vienīgi dalībvalstu pienākums veikt pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai patērētājs varētu efektīvi īstenot savas tiesības, izmantojot dažādos tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas ir paredzēti preces neatbilstības gadījumam. Kā savu secinājumu 25. punktā arī ir norādījusi ģenerāladvokāte, šajā direktīvā nav ietvertas nekādas norādes attiecībā uz šo tiesību izmantošanas tiesā mehānismiem.

31 Līdz ar to, nepastāvot Savienības tiesiskajam regulējumam attiecīgajā jautājumā, procesuālie noteikumi, kas paredzēti, lai nodrošinātu tiesību, kas patērētājiem ir paredzētas Direktīvā 1999/44, aizsardzību, ir nosakāmi dalībvalstu iekšējā tiesību sistēmā saskaņā ar dalībvalstu procesuālās autonomijas principu. Tomēr šī kārtība nedrīkst būt nelabvēlīgāka par to, kas reglamentē līdzīgas iekšzemes situācijas (līdzvērtības princips), ne arī tāda, kas padara faktiski neiespējamu vai pārmērīgi apgrūtina Savienības tiesību sistēmā paredzēto tiesību izmantošanu (efektivitātes princips) (šajā ziņā skat. 2013. gada 21. februāra spriedumu lietā C-472/11 *Banif Plus Bank*, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Runājot par līdzvērtības principu, jānorāda, ka Tiesas rīcībā nav neviena elementa, kas tai radītu šaubas par pamatlietā izskatāmā Spānijas procesuāltiesiskā regulējuma atbilstību šim principam.

33 No lietas materiāliem būtībā izriet, ka šis tiesiskais regulējums ir piemērojams neatkarīgi no tā, vai tiesības, pamatojoties uz kurām patērētājs ir cēlis prasību, izriet no Savienības vai valsts tiesībām.

34 Runājot par efektivitātes principu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru ikviens gadījums, kad rodas jautājums, vai valsts procesuāla tiesību norma padara neiespējamu vai pārmērīgi apgrūtina Savienības tiesību piemērošanu, ir jāanalizē, ņemot vērā šīs tiesību normas nozīmi visā procesā, tā norisi un īpatnības dažādās valsts instancēs (2012. gada 14. jūnija spriedums lietā C-618/10 *Banco Español de Crédito*, 49. punkts, un 2013. gada 14. marta spriedums lietā C-415/11 *Aziz*, 53. punkts).

35 Šajā gadījumā no lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka, pirmkārt, saskaņā ar Civilprocesa likuma 216. un 218. pantu valsts tiesai ir saistoši prasījumi, kurus prasītājs ir izvirzījis savā pieteikumā par lietas ierosināšanu, un, otrkārt, prasītājs atbilstoši šā paša likuma 412. panta 1. punktam tiesvedības laikā vairs nevar grozīt minētā pieteikuma priekšmetu.

36 Turklāt atbilstoši minētā likuma 400. pantam prasītājs nevar celt jaunu prasību, lai izvirzītu prasījumus, kurus viņš būtu varējis – kaut vai tikai pakārtoti – izvirzīt iepriekšējā tiesvedībā. Pamatojoties uz *res judicata* principu, šāda prasība būtu nepieņemama.

37 Tādējādi no šīm norādēm izriet, ka Spānijas procesuālajā sistēmā patērētājam, kurš tiesā ir lūdzis vienīgi preces pārdošanas līguma atcelšanu, tiek galīgi liegta iespēja izmantot tiesības uz preces cenas attiecīgu samazinājumu atbilstoši Direktīvas 1999/44 3. panta 5. punktam, ja valsts tiesa, kura izskata lietu, secinātu, ka šīs preces neatbilstība patiesībā ir nenozīmīga, un ja vien pakārtoti nav ticis iesniegts lūgums par šāda samazinājuma piešķiršanu.

38 Šajā ziņā tomēr ir jānorāda, ka, ņemot vērā minētās procesuālās sistēmas norises kārtību un īpatnības, šāda iespējamība ir uzskatāma par mazticamu, jo ir ievērojams risks, ka attiecīgais patērētājs neizvirzīs pakārtotu lūgumu, kurā turklāt būtu lūgta tāda aizsardzība, kas ir zemāka par pamatprasībā paredzēto, vai nu tāpēc, ka nosacījums par to, ka pakārtotajam prasījumam ir jābūt izvirzītam vienlaikus ar galveno prasījumu, ir pārlieku strikts, vai arī tāpēc, ka patērētājs nezina vai neapzinās savu tiesību apjomu (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Aziz*, 58. punkts).

39 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka šāds procesuālais režīms, ciktāl tas neļauj valsts tiesai pašai pēc savas ierosmes atzīt patērētāja tiesības saņemt atbilstošu preces pirkuma cenas samazinājumu, kaut arī patērētājs nav tiesīgs nedz precizēt savu sākotnējo prasību, nedz arī celt jaunu prasību šajā nolūkā, var apdraudēt patērētāju tiesību aizsardzības efektivitāti, ko ir iecerējis sasniegt Savienības likumdevējs.

40 Spānijas sistēmā no patērētāja būtībā tiek prasīts iepriekš paredzēt tā ar preces neatbilstības juridisko kvalifikāciju saistītā vērtējuma iznākumu, kas galīgi ir jāveic kompetentajai tiesai un kas tādējādi padara patērētājam Direktīvas 1999/44 3. panta 5. punktā piešķirto aizsardzību par pilnīgi nejaušu faktoru un līdz ar to – par neatbilstošu. Tas tā ir vēl jo vairāk tad, ja, kā tas ir pamatlietā, šāds vērtējums izrādās īpaši sarežģīts, kā rezultātā galvenā loma šajā kvalificēšanā ir tiesas, kura izskata lietu, veiktajai izmeklēšanai.

41 Šajos apstākļos, kā savu secinājumu 31. punktā ir norādījusi arī ģenerāladvokāte, ir jākonstatē, ka pamatlietā aplūkojamais Spānijas tiesiskais regulējums neatbilst efektivitātes principam, jo ar to tiesvedībās, ko piegādātās preces neatbilstības pārdošanas līgumam gadījumā ir ierosinājuši patērētāji, ir pārmērīgi apgrūtināta vai pat padarīta neiespējama tās aizsardzības īstenošana, ko ar Direktīvu 1999/44 paredzēts piešķirt patērētājiem.

42 Ievērojot iepriekš minēto, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, kādas valsts tiesību normas ir piemērojamas tajā izskatāmajā lietā, un, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, jāveic visas tās kompetencē ietilpstošās darbības, lai nodrošinātu Direktīvas 1999/44 3. panta 5. punkta pilnīgu iedarbību un sasniegtu direktīvas mērķim atbilstošu risinājumu (šajā ziņā skat. 2012. gada 24. janvāra spriedumu lietā C-282/10 *Dominguez*, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 1999/44 ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā, kurā gadījumā, ja patērētājs, kuram ir tiesības uz attiecīgu pārdošanas līgumā noteiktās preces cenas samazinājumu, tiesā ir prasījis vienīgi šī līguma atcelšanu, bet to nav iespējams panākt šīs preces neatbilstības nenozīmīgā rakstura dēļ, valsts tiesai, kura izskata lietu, nav ļauts pašai pēc savas ierosmes piešķirt šādu samazinājumu, kaut arī minētajam patērētājam nav tiesību nedz precizēt savu sākotnējo prasību, nedz arī celt jaunu prasību šajā nolūkā.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamatlietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīva 1999/44/EK par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā, kurā gadījumā, ja patērētājs, kuram ir tiesības uz attiecīgu pārdošanas līgumā noteiktās preces cenas samazinājumu, tiesā ir prasījis vienīgi šī līguma atcelšanu, bet to nav iespējams panākt šīs preces neatbilstības nenozīmīgā rakstura dēļ, valsts tiesai, kura izskata lietu, nav ļauts pašai pēc savas ierosmes piešķirt šādu samazinājumu, kaut arī minētajam patērētājam nav tiesību nedz precizēt savu sākotnējo prasību, nedz arī celt jaunu prasību šajā nolūkā.

[Paraksti]